

[Pinholt.]

skal give Rentetilskud til at sætte Renten ned, kan man godt foreslaa det, og saa falder det i Traad med det øvrige, som er fremsat saa mange Gange af ærede Medlemmer af Venstre, at man forlanger nye Udgifter fra Statens Side. Det er klart, at naar Staten maa betale mere for sine Penge, end den faar ind, saa kommer der et Tab, og dette Tab maa posteres paa Driftsbudgettet. Hvis det ærede Medlem Hr. Pinholt vil stille Forslag om, at der paa den Maade ydes et Tilskud til de Folk, der har faaet Laan af Staten, saa kan det behandles, men det koster Penge.“

Jeg ved ikke, om det er et velvilligt Svar. Det forekommer mig at være et meget afvejende Svar — hvis jeg skulde bruge det Ord om det, som var passende, vilde det ikke være et parlamentarisk Ord, det vilde blive paataalt. Det er et meget surt Svar, et Svar meget højt oppe.

Finansministeren kan jo ikke laane billigere nu end for 2 Maaneder siden, og han erklærede her i Dag, at han kan ikke laane til 4½ pCt. Ikke desto mindre er der ikke Tale om, at der skal opføres nogen som helst Post som Rentetilskud paa Finansloven. Nej, Finansministeren var meget uvillig, og det var slet ikke hans Agt foreløbig at lade Staten foretage nogen Nedsættelse af Renten for sine Udlaan. Derimod satte Finansministeren Renten af de umyndiges Midler ned; det var lettere, det kostede ikke Staten noget. Det gjorde han straks, men det havde været smukkere af ham og ogsaa bedre for Samfundet, om han havde gjort det begge Steder paa samme Tid. Dette er, hvad jeg havde at sige til den højtærede Finansminister.

Til det ærede Medlem Hr. Fisker kan jeg sige, at de Ekspropriationer, som bliver foretaget her i Nutiden, har jo ikke et Omfang, der vil kunne sammenlignes med det, man vil komme til, hvis man gaar løs med den Jordlovgivning og de Forslag, man er inde paa. Det er kun, at der i Ny og Næ eksproprieres en Ejendom, og det kan selvfølgelig ikke give Realkrediten noget Grundskud, saa meget mere som man nøje følger Grundloven og foretager den særlige Taksation, som er foreskrevet i Forordningen af 1845, saa man er sikker paa, at den fulde Værdi bliver udbetalt.

Og dette, at Beskatningen ikke skulde kunne tvinge Realkrediten ned, kan jeg ikke tiltræde. Det er der ikke Tvivl om at den kan. Hvis man tænker sig at gaa videre ad den Vej med Grundbeskatningen, er der ikke Tvivl om, at Realkrediten vil blive berørt deraf.

Jeg maa sige, jeg forstaaer ikke rigtig det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerrers) Svar til mig. Han taler om en Rentenedsættelse her af Prioriteterne, og jeg maa dog gaa ud fra, at en Kreditforeningsobligation er en Prioritet. Han opfordrede direkte til at faa det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal og det ærede Medlem Hr. Krag til at faa disse Renter sat 1 pCt. ned. Det er meget muligt, at det ærede Medlem har vrøvlet, det kan godt være, men i alt Fald staaer det i direkte Modstrid med, hvad den højtærede Minister har udtalt. Jeg skal for Resten indrømme, at hele Kronikken er ikke saa forfærdelig dybsindig, men dette staaer i hvert Fald i direkte Modstrid med det, Ministeren har fordømt. Det, Ministeren har fordømt, er det samme, som denne Kronik indeholder: en Opfordring til at faa Renten for Prioritetslaan nedsat med 1 pCt. Det er mindst lige saa skadeligt — hvis vi skal tale om Skade, hvad jeg godt kan gaa med til — som det, Hr. Tvedegaard har udtalt sig for. [Derfor er det to Alen af samme Stykke.

Jeg maa give den højtærede Minister Ret i, at Kreditforeningsobligationer i Danmark er noget af det sikreste og fasteste vi har. Naar Enker og andre, der skal leve af deres Penge, spørger mig, hvad de skal købe, siger jeg: Kreditforeningsobligationer er det sikreste af alt i dette Land. Men jeg kan ikke se andet end, at naar man retter sit Skyts mod Hr. Tvedegaard, kan man ikke undgaa ogsaa at rette det imod det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerrere), for det er akkurat det samme, han siger her, endda i en noget skarpere Form.

A. C. D. Petersen: Det ærede Medlem Hr. Holdgaard sagde, at han forstod mine Udtalelser saaledes, at jeg ikke fandt det paakrævet, at Renten i Banker og Sparekasser blev nedsat, og at det var et Spørgsmaal, som for et Par Dage siden var blevet meget indgaaende forhandlet mellem Landbrugets ledende Mænd, som alle havde frem-